

Mišel Uelbek

* * *

Tolika već kucaše srca, na zemlji,
A sitni predmeti stešnjeni po škrinjama
Kazuju crnu i jadnu priču
Onih koji ne doživeše ljubav na zemlji.

Sitno suđe samaca starih,
Načeti escajg ratne udovice,
O, Bože! I maramice frajli starih,
Interijer ormara, o, kako surov je život!

Lepo poslagani predmeti a život sasma prazan,
Večernji pazar, ostaci namirnica,
Prazan pogled pred ekranom, nemoćno obedovanje

Te na kraju bolest, koja još mučnijim čini sve,
I umorno telo što sa zemljom se meša,
Nikad ljubljeno telo što bez tajne gasne.

NEPOMIRENI

Moj otac je bio kreten, usamljen i besan;
Pijan od razočaranja, sam ispred svog TV-a,
Negovao je krhke i vrlo čudne namere,
Njihova propast beše mu zadovoljstvo veliko.

Držao me je navek za golu gamad;
Sama pomisao da ima sina izazivaše u njem odvratnost.
Nije podnosio da bih ga jednom mogao da premašim,
Makar time što bih ga nadživeo.

Umro je u aprilu, stenjući, zatečen;
Njegov je pogled odavao beskrajni bes.
Svaki treći minut psovao mi je majku,
Mrmljao nad prolećem, cerio se povodom seksa.

Na kraju, tačno pred konačnom agonijom,
Kratki smiraj mu preplavi grudi.
Nasmeši se, reče: „Kupam se u vlastitoj mokraći“,
I zatim zgasnu, po tihom hropcu.

* * *

Istina je da ovaj svet u kome se loše diše
Ne izaziva u nama drugo do otvorenu odvratnost,
Želju da se beži glavom bez obzira,
Odavno mi više ne čitamo naslovne stranice novina.

Mi želimo povratak nekadašnjem domu
Gde živeše nam oci pod senkom arhandela,
Mi želimo da pronađemo opet taj čudesni moral
Koji posvećivaše život do poslednjeg časa.

Mi ištemo nešto poput vernosti,
Poput prepleta mekih međuzavisnosti,
Nešto što premaša i sadrži postojanje;
Ne možemo više daleko od večnosti biti.